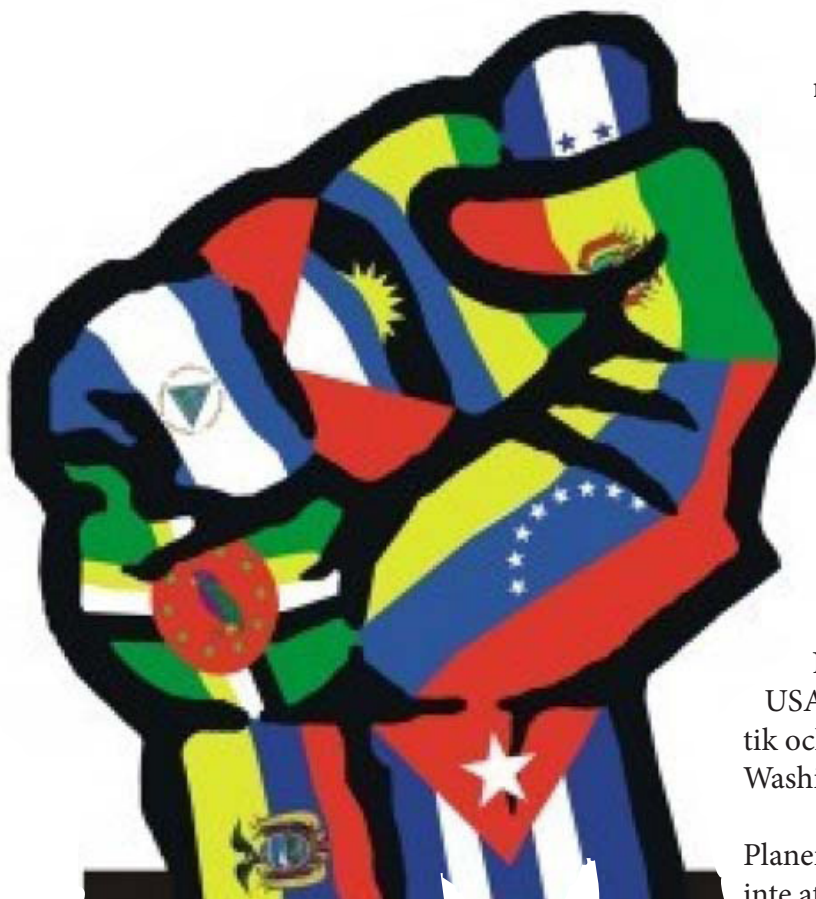

CELAC, Kuba och Obamas dilemma

USAs politik ifrågasätts alltmer i Latinamerika. Nästa toppmöte inom OAS 2015 måste antingen ta in Kuba, eller så blir det organisationens sista. Det är upp till USA och Obama att komma ur den knipen.

Colombias president Juan Manuel Santos sa: ”det finns ingen slutdeklaration, för det finns ingen enighet”. Denna korta formulering genljöd som vore det skrivet på en gravsten. Det var i april 2012 och avslutningen på De Amerikanska Staternas (OAS) toppmöte i Colombia.

Det som hade skett var inget mindre än ett latin-amerikanskt uppror som inte accepterade att USA och Kanada skulle skriva deklarationen utan att ta med kravet på att blockaden mot Kuba ska upphöra, liksom att Kuba ska välkomnas i de olika organisationerna i Amerika som USA försökt utestänga Kuba ifrån under alla år.

För många var det början till slutet på toppmöten för det västra halvklotet som påbörjades i Miami 1994

med syftet att skapa ett frihandelsområde från Kanada i norr till Argentina i söder, men utan Kuba. Det var ALCA-projektet. ALCA var inget mer eller mindre än total hegenomi för USA i hela västra halvklotet och en utökning av NAFTA/TCLAN som redan fanns mellan USA, Kanada och Mexiko till hela världsdelen.

Det har gått tjugo år sedan NAFTA och mycket har skrivits om hur Mexikos regering tvingats acceptera nyliberalismen utövat från de två nordliga grannarna. Det har medfört att idag lever 55 miljoner mexikaner i fattigdom. Och det är ingen överdrift att säga att NAFTA förvandlat Mexiko till ett protektorat åt USA. Mexikos ekonomiska politik, dess energipolitik och dess utrikespolitiska förbindelser bestäms av Washington.

Planen att utsträcka NAFTA till hela världsdelen gick inte att genomföra tack vare folkliga protester och beslut av en ny generation politiska ledare i Latinamerika och Karibien. Inte bara förkastade de förslagen från USA, utan de mognade och påbörjade en egen integration, utan USA, som efterhand resulterat i CELAC. Den imperialistiska drömmen om NAFTA-projektet kunde inte genomföras. Men Uncle Sam har inte övergett sina planer, men nu ska de nås genom andra metoder.

Istället för att förhandla med regionen har USA gett sig in på bilaterala överenskommelser med en rad länder. USA har också initerat flera olika organisationer som är element för att dominera regionen. På senare tid har Stillehavsalliansen fått ökad betydelse i USAs politik. Den består av Colombia, Chile, Mexiko och Peru. Som observatörer deltar Guatemala, Honduras, El Salvador, Dominikanska Republiken, Paraguay, Costa Rica och Panamá. De två sistnämnda har begärt att bli fullvärdiga medlemmar. USA, Kanadå, Spanien, Frankrike, Japan och Portugal deltar som observatörer.

Detta komplexa panorama är nära relaterat till såväl CELAC som andra organisationer och de möten USA organiserar vart tredje år i form av toppmötena i OAS. Slutsatsen är att det inte gynnar USA att dessa möten nu läggs ner.

Nästa toppmöte är planerat till Panama 2015 och det är möjligt att också denna slutar utan en gemensam deklaration och därmed skulle OAS i praktiken upphöra. För att det inte ska ske måste den latin-amerikanska enigheten luckras upp. Den kräver idag enhälligt ett slut på blockaden och Kubas deltagande i världsdagens evenemang. Inget tyder på att detta ska ske.

Inför denna verklighet är det upp till Obama och USA att antingen ompröva sin anakronistiska politik gentemot Kuba, som står i direkt motsättning till principerna inom CELAC och dess 33 medlemsländer (alla i Latinamerika och Karibien). Om USA inte gör det är det 2015 dags att skriva gravskriften över OAS och dess toppmöten.

Progreso Semanal 140120
Översättning: Zoltan Tiroler

www.svensk-kubanska.se